

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

KELLOPELIKUISKAAJA

TAMMI

TAITEEN EDISTÄMISKESKUS ON TUKENUT TEOKSEN KIRJOITTAMISTA.

COPYRIGHT © A. R. S. HORKKA JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-3957-6

PAINETTU EU:SSA

A. R. S. Horkka

NORDIC HORROR

KELLOPELIKUISKAJA

TAMMI • HELSINKI

A. R. S. HORKKA

"Hæc meditare, in adinventionibus tuis."

IHMEIDEN KONEPAJA

Helsinki, "Lyijykaupunki"

"VOILÄ! TERVETULOA KEKSINTÖJEN MAAILMAANI!"
Kellopelikuiskaajan veikeä ääni kaikui työpajan kuparinvärisessä hehkussa. Tuhti höyry leijaili konepajassa kuin hernerokkasumu, joka joskus peitti koko kaupungin.

Kahdeksanvuotiaat Vapor ja Orca, Kellopelikuiskaaja Aeriksen kaksi uutta oppilasta, istuivat jännittyneinä uurteisen työpöydän ääressä. Konepajassa tuprahteleva savu kutitti nenää ja silmiä kuin karkaileva hiussuortuva.

Lapsilla oli yllään identtiset koulupuvut: taivaansininen hupullinen takki ja kaulaan solmittu pilvenvalkoinen rusetti. Orca oli kiinnittänyt pitkät laineilevat hiuksensa silkkinauhalla nis-

kaan. He olivat luokkansa priimuksia ja päässeet siksi mestarin oppiin. Nyt he katselivat odottavina ja uteliaina ympärilleen.

Työpaja oli varsinainen aarreaitta. Siellä oli kaikkea mahdollista teleskoopista sukelluskelloihin. Turbiineille, sylintereille ja hammaspyörille lankeava liekkien lepattava valo synnytti tunteen kuin olisi ollut jonkin elävän olennon sisällä.

Keisarillinen Kellopelikuiskaaja, valtakunnan johtavan tiedekorkeakoulun höyrytekniikan professori Aeris, hypähti esiin sakeasta höyrystä ja pyyhki käsiään mustuneeseen rättiin. Hänellä oli muhkeat harmaat viikset ja suuri silinterihattu.

"Voilà!" hän huudahti jälleen ja pyöritti rytmikkäin liikkein kampea sulkeakseen kuumana hohkaavan pronssikattilan.

Luukkujen kääntyessä kiinni kattila huokaili, röyhtäili ja sihisi hauskasti. Lopuksi se päästeli venttiileistään vielä teräviä pillimäisiä vihellyksiä kuin kiehuva teekannu. Professori

levitti kätensä ja kumarsi. Lapsia nauratti.

Aeris pyörähti koneen toiselle kyljelle, pysähtyi, kallisti hattuaan ja painoi korvansa kiinni putkiin. Hän kuunteli veden kohinaa ja pauketta. Sitten hän hymähti tyytyväisenä, nosti kosteudesta huurtuneet suojalasit silinterihattunsa lierin yli ja tiiraili lapsia pienillä tuikkivilla silmillään.

”Aloitetaan”, professori tokaisi arvoituksellisesti, asteli jättiläishöyrykoneittensa ohi Vaporin ja Orcan luo ja istahti korkealle jakkaralle niin, että takin hännys heilahti. ”Haluan tutustua teihin, joten tehtävänänne on rakentaa mekaaninen lelueläin, joka kuvaa teitä itseänne”, hän ilmoitti ja iski silmää.

Pienet opiskelijat katsoivat hämmästyneinä toisiaan.

Kellopelikuiskaajan viikset värisivät hänen ajattellessaan, että nuo lapset tekisivät tänään jotakin, mihin he eivät uskoneet edes kykenevänsä.

Aeris esitteli oppilailleen kärsivällisesti käy-

tettävät materiaalit: vivut, hammaspyörät, kupariputket, niitit, pienen pienet venttiilit sekä työhön tarvittavat työkalut, ja antoi seikkaperäiset ohjeet. Lopuksi hän asetti kronometriin tehtävään käytettävän ajan ja katosi sakeaan höyrysumuun, puhisevien koneiden sekaan.

Työpajan lämpö hehkui pikkuisten kellopeliseppien poskilla, kun he työskentelivät suoja-lasit silmillään hiljaa keskittyneinä kirkkaan kaasulampun alla. Vapor ja Orca tuskin kuu-livat enää elävää konepajaa ympärillään, höyryä männissä, kääntyileviä hammaspyöriä, puuskahtelevia puhaltimia ja naksuvaa kronometriä.

Tehtävään käytettävä aika kului liian nopeasti. Pian professori materialisoitui taas savun keskeltä käsissään moukari ja suuri messinkiventtiili.

Lapset kiirehtivät saadakseen työnsä valmiiksi. Onneksi Kellopelikuiskaaja pysähtyi, laski kantamuksensa ja syventyi vielä hetkeksi kohentamaan konepajansa ahjon sinertävänä

väräjävää tulta. Pajaan levisi maanläheinen tuoksu kuin suitsukkeesta.

Pikkuoppilaat saivat minikokoiset kellopeli-eläimensä valmiiksi viime hetkellä.

”Minkä eläimen sinä teit?” professori Aeris kysyi Vaporilta ja kohotti toista tuuheata ja villisti hapsottavaa kulmakarvaansa.

Poika virnisti innoissaan, puhalsi otsalle valuvat maantienväriset hiussuortuvat silmiltään ja nosti rakentamansa mekaanisen eläimen suorin käsin päänsä päälle.

”Leijonan!” hän hihkaisi.

”Sinä olet siis leijona”, professori sanoi hymyillen.

Vapor veti leijonan vieteristä käyntiin. Mekaaninen miniatyyrieläin tallusti pöydän puupinnalla ja karjaisi välillä päästäen höyryä kidadaan.

”Miksi sinä olet leijona?” Aeris kysyi ja nojautui kyynärpäillään pöytään. Hän katsoi poikaa uteliaana silmiin.

”Olen yhtä rohkea kuin leijona”, Vapor vas-

tasi. ”Ja haluan nähdä kaiken: hiekkadyynit, tundran, viidakon...” hän alkoi luetella innoissaan seuraten samalla, miten koneleijona jatkoi kulkuaan mutta hidastui joka askeleella. Vieterin veto loppui ja leijona pysähtyi kesken liikkeen.

Professori kääntyi vuorostaan Orcan puoleen.

”Minkä eläimen sinä teit?”

Orca päätti tehdä samoin kuin koulutoverinsa ja nosti lelueläimensä suorin käsin niin korkealle kuin vain ikinä ylsi.

”Karhun!” tyttö huudahti ylpeänä.

”Miksi sinä olet karhu?” Aeris kysyi naputellen malttamattomana pöydän reunaa.

Tyttö kiersi keskittyneesti vieterin kireälle ja laski minikarhunsa pöydälle. Karhu vaaputti kohti Vaporin kellopelileijonaa.

”Ai, miksi minä olen karhu?” Orca kysyi mietteliäänä ja odotti, kunnes karhu nappasi leijonan karhumaiseen halaukseen ja puhautti vielä höyryä korvistaan. ”Koska minä halaan kuin karhu!” tyttö hihkaisi ja kietoi käsivarten-

sa vieressään istuvan Vaporin ympärille. Hän puristi poikaa kaikin voimin.

Hämmentynyt Vapor räpytti suuria tummia silmiään, mutta hänen poskensa punehtuivat tyytyväisyydestä.

Professoria nauratti.

”Leijona ja karhu siis.”

Aeris tarkasteli suurennuslasinsa läpi mekaanisten eläinten yksityiskohtia ja tunnusteli sormenpäällään niiden metallisia sivuja, kärkeitä kulmia ja pienen pieniä niittejä. Nämä nuoret oppilaat eivät olleet vain vuosikurssinsa priimuksia vaan jotakin hyvin erityislaatuista.

”Erinomaista työtä!” hän huudahti tyytyväisenä ja asetteli kellopelieläimet varovasti kadun puoleiselle ikkunalaudalle vieretysten. ”Ne tuntuvat kuuluvan tähän, kunniapaikalle”, Kellopelikuiskaaja totesi mietteliäänä. ”Ikään kuin niiden pitäisi aina pysyä yhdessä.”

PROFESSORI AERIKSEN SUURENMOINEN SEIKKAILU

Seitsemän vuotta myöhemmin

Kolmekymmentä kilometriä Lyijykaupungista

SILINTERIHATTUINEN KELLOPELIKUISKAAJA huomasi kaipaavansa kaasutoimisten katulamppujen arvoituksellista hehkua.

Vasta kun sota oli riistänyt metropolikselta valot, saattoi ymmärtää, miten pimeä paikka maailma oli. Tosin näin keskikesän valkeina öinä, näillä pohjoisilla leveysasteilla, aurinko ei kauaa piilossa pysytellyt.

Neliskanttinen, konemainen reppu keinahteli professori Aeriksen selässä, kun hän kiiruhti mahdollisimman huomaamattomana suurten

mansardikattoisten kivitalojen ohi. Katukivet olivat kasteesta kosteat. Ulkonaliikkumiskielto piti nupukivikadut tyhjinä. Vain ilmalaivoista tiputetut lentolehtiset täplittivät niitä varoittaen Furiosa-rutosta.

Seiniä oli sodan takia suojattu hiekksäkeillä, vaikka talot olivat rakenteeltaan kuin pieniä linnoja. Liimapaperilla ja pimennysverhoilla peitetyt erkkeri-ikkunat tuntuivat tuijottavan syyttävästi.

Uusien aseiden suunnittelutyö oli tehnyt Kellopelikuiskaajasta Kuparikaupungissa suuren sotasankarin. Furiosa-ruton tutkimustyöstään huolimatta professori Aeris ei ollut koskaan ajatellut, että hänkin saattaisi kuolla ruttoon. Mutta sairastuminen ei ollut mikään ihme. Professori oli yrittänyt löytää parannuskeinoa viheliäiseen tautiin niin kauan, että se oli lopulta tarttunut häneenkin.

Eräs talo oli merkattu rutosta varoittavalla X-kirjaimella. Aeris kavahti hahmoa alakeran ikkunassa. Lasin takaa tuijotti Furiosan

ruhjoma vapiseva ukko, jonka mustuneiden huulien alta pilkkotti hampaaton suu. Vanhan miehen muumioituneiden kasvojen kuollutta, roikkuvaa ihoa täplittivät sinertävät paiseet. Ukko tuntui sinnittelevän elävien kirjoissa enää ohuen langan varassa.

Kellopelikuiskaaja oli todistanut monta kertaa läheltä, minkälainen tauti Furiosa oli. Harmahtavien ja mustien läiskien jälkeen tulivat paiseet, jotka levisivät joka puolelle ruumista. Kuume, säryt, vartalon jäykkyys ja märkivät paiseet tekivät nukkumisesta mahdotonta, ja viimein oksenteleva, sekava uhri menetti kehonsa hallinnan ja sydän pysähtyi.

Sama kohtalo odotti häntä.

Aeris oli aina koettanut elää niin, että hänen elämällään olisi merkitystä. Nyt hän halusi varmistaa, että myös hänen kuolemallaan olisi merkitys. Siksi hän aikoi palata kotiin, takaisin konepajalleen, josta sota oli pakottanut hänet lähtemään. Siellä oli jotain mitä hän tarvitsi. Tulikivi.

Ratapölkkyjen terva tuoksui. Asemapihalta kantautuva pahaenteinen natina sai professorin seisahtumaan varikon kulmalla ja painautumaan tiiliseinässä olevaan syvennykseen.

Hän otti povitaskustaan nimikirjaimillaan koristellun nenäliinan, taittoi sen kaksin kerroin, kohotti kulunutta silinterihattuaan ja tapputteli otsansa hikipisaroita. Furiosa sai hänet väsymään helpommin, hengästymään vähästäkin kävelystä.

Aeris veti ketjussa roikkuvan hopeisen taskukellon liivinsä taskusta ja tihrusti aikaa. Juna ei tulisi vielä muutamaan minuuttiin.

Kellon hän yhä osasi, mutta jotkut tapahumat menivät välillä jo ohi tajunnan. Asiat sekoittuivat tai punainen lanka katosi. Juova kerrallaan hänen hiuksensa hopeoituivat, ja juova kerrallaan rapautui myös hänen muis-tinsa.

Rutto tuntui varastavan kielen ja puheenkin. Aeriksesta oli tulossa mykkä. Hän oli jo jonkin aikaa kulkenut puhumattomana Keisarillisen

höyrytekniikan korkeakoulun käytävillä, ollut kiusallisen vaitonainen luentosalissa ja hetkitäin jopa rakkaitten erityisoppilaittensa, Vaporin ja Orcankin seurassa. Hän oli päättänyt lähteä ennen kuin olisi liian heikko ja Furiosa etenisi tartuttavaan vaiheeseen.

Kellopelikuiskaaja kaivoi piipun taskustaan, kopsautti pesää napakasti kenkensä kantaan ja täytti sen tuoksuvalla tupakalla. Hän piteli sihi-sevää tulitikkua vapisevissa sormissaan imien samalla piippua tarmokkaasti saadakseen sen syttymään.

Puhallellen savua suurina renkaina professori tarkkaili piilostaan pitkää mustaa tavara-junaa, joka rullasi kolisten asemalle.

Jarrut sihahtivat, ja sotakalustoa sisältävät raskaat vaunut hetkahtivat höyryjunan pysähtyessä. Näyttävimpään sotakalustoon kuului ensimmäisiin vaunuihin lastattu uhkaava jono jättimäisiä mekaanisia mammutteja, jotka olivat professori Aeriksen itsensä suunnittelema.

Aamuhämärässä erotti kivihiiltä lapioivan tuhruisen veturipojan, karbidilamppua sytyttävän asemapäällikön sekä pari kivääriä olallaan kantavaa maapoikaa.

Yksi maapojista pysähtyi ja liu'utti tavara-vaunun ovet voimalla auki, toinen heittää tömäytti rintamalle menevän postisäkin vauvuun. Asemapäällikkö käänsi vaihdetta avaten junalle uuden raiteen. Sen, joka vei Lyijykaupunkiin.

Silloin professori Aeris huomasi tilaisuutensa tulleen. Hän kietoi palttoonsa tiukemmalle ja nosti kaulukset pystyyn. Sitten hän päästi raskaan puuskahduksen ja kiiruhti piippusuussaan keikkuen nurkan takaa ratapihalle. Loikkiessaan lukuisten raiteiden yli professori painoi varmuuden vuoksi päänsä alas toivoen sen tekevän hänen havaitsemisestaan vaikeampaa.

Aeris kiirehti kauimmaisen vaunun luo, mahdollisimman kauas luomuksistaan, mekaanisista sotamammuteista. Hän ähelsi jalkansa

rauta-askelmalle, riuhtoi itsensä kankeasti sisälle junaan ja konttasi nopeasti vaunun perimmäiseen nurkkaan. Siellä hän imeskeli hetken piippuaan ja kuunteli tarkkaavaisena ratapihan ääniä.

Silmien totuttua vaunun pimeyteen Aeris erotti lastina olevat lukuisat puulaatikot, joiden hän tiesi sisältävän heinään pakattuja kivääreitä, panoksia, raketinmuotoisia pommeja sekä sakarapäisiä pyöreitä miinoja – kaikkea, mitä toisen ihmisen tappamiseen voitiin tarvita.

Professori tuhahti ja lysähti istumaan vasten seinää. Sota teki ihmisistä pasifisteja, niin se oli tehnyt hänestäkin.

Lopulta aseman kronometri löi keskiyön merkiksi ja junan pilli vihelsi kimakasti. Höyryveturi puuskautti paineita ilmaan pyörien kirskahtaessa raskaasti liikkeelle.

Paksuja viiksiään sukiva professori huokaisi helpotuksesta ja pyyhki kasvojaan nenäliinallaan. Hän oli selvinnyt matkaan kenenkään huomaamatta, eikä kuolema huolettanut

häntä tippakaan. Niinpä hän jatkoi piippunsa polttelua kaikessa rauhassa keskellä räjähtävien aineiden kuormaa.

Pian juna puksutti jo täydellä voimallaan eteenpäin. Veturi jyskytti, ja raskas savu tupruusi sen piipusta kuin tuulussa hulmuava tukka. Savu osui puihin, oheni ja haihtui nousevan auringon pronssinvärisiin säteisiin juuri ennen kuin juna sukelsi synkän tunnelin syövereihin.

Tasainen liike keinutti professori Aerista puolelta toiselle. Sen mukana hän ajelehti sisään ja ulos ruton tarvelemästä tajunnastaan, liukui edestakaisin unelmista muistoihin, äskettäisten ja kaukaisten asioiden välillä.

Professori nojasi vaunun seinään ja sulki silmänsä. Höyryjuna matkasi kohti Lyijykaupunkia, ei-kenenkään maata, paikkaa, jossa häntä odottivat entisen kodin lisäksi rutto, sota ja kroklokit, tämän maailman suurimmat kauhut.

AAMUNKOITON KELLOPELIZOMBIT

Kilometri eturintamasta

KELLOPELIKUISKAAJA RIUHTAISI täyttä vauhtia eteenpäin kolkkaavan tavarajunan oven auki ja nuuhki ilmaa. Tuulenvire leuhutti takin liepeitä, pumppasi palttoon pulleaksi palloksi ja läsäytti sen seuraavassa hetkessä taas myttyyn.

Aamun uinuva valo läikkyi sisälle junavau-
nuun. Aeris tarttui ovenkahvaan ja kurottui
katsomaan menosuuntaan. Juna ylitti juuri
Taivasjäätiköksi nimettyä suurta rautatie-
siltaa, jonka alla Höyrymerellä lipui muutama
sotalaiva. Lyijykaupunkiin ei ollut enää pitkä
matka.

Pian saavuttiinkin jo esikaupunkiin, ja itään
matkaavan junan jymähtelevä rytmi hidastui.

Metropolin äänet eivät enää kantautuneet saappujan korviin kuten ennen, eikä rataa reunustavien tehtaiden ruosteisista piipuista noussut savua. Valtavat jalostamot seisoivat hylättyinä. Lyijykaupunki oli mykkä ja sille johtavat tiet aavemaisen tyhjiä.

Vaunun oviaukossa roikkuva professori piteli kiinni silinteristään, veti syvään henkeä ja myhäili onnesta nähdessään vanhan tutun, vaikkakin sammuneen metropolin ja sitä ympäröivän Pronssimuurin.

Massiivinen, korkea muuri sulki sisäänsä tilkkutäkkimäisen kattomeren. Vartiotornin alla avautuva Helsinginsuun portti oli kuin pedon kita. Aeris piiloutui vielä hetkeksi vaunun varjoon ja antoi junan viedä hänet entisen kotikaupunkinsa, Lyijykaupungin syliin.

Vartiotornin ja muurin jäätyä taakse Kellopelikuiskaaja uskalsi palata ovenrakoon. Hän katseli järkyttyneenä luhistumis pisteessä olevia kerrostaloja, joissa siniveriset ennen elivät.

Seiniä täplittivät likatahrat, ikkunoista suurin osa oli hajalla, ja moni parveke oli murtunut alas tai repsotti romahtamaisillaan. Rikkinäisistä putkista valui kaduille rusehtavaa vettä. Lyijykaupunki tarjosi kodin enää vain korpeille, kroklokeille ja maapoikien joukoille.

Tuhotulla päärautatieasemalla oli silti täysi tohina, sillä noin kymmenen paidattoman maapojan topparoikka työskenteli siellä korjaushommissa. Rautakanget, lapiot, lekat ja hakut heiluivat, kiskoja ja ratapölkkyjä siirreltiin ja sepeliä kärrättiin. Työntekoa säästi leikinlasku ja tasainen mölinä.

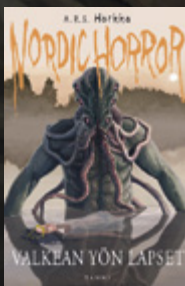
Tavarajunan saapuessa asemalle miehet hiljenivät ja työnteko taukosi hetkeksi. Etummaisissa vaunuissa olevat mekaaniset sotamammutit olivat vaikuttava, hiljaiseksi vetävä näky.

Ilmajarru pihisi äänekkäästi ja juna pysähtyi.

Maapojat ryhtyivät oitis purkamaan sotatarvikkeita. Liikkeiden ripeydestä pystyi päättelemään, ettei asemalla viivytettäisi kovin kauan,

UNEKSIVATKO KELLOPELIZOMBIT HÖYRY- LAMPAISTA?

KAUSI 1

Kellopelikuiskaaja on apokalyptinen matka steampunk-tunnelmaiseen Helsinkiin, seitsemän vuotta myrskynneen sodan, riehuvan ruton ja kellopelizombien keskelle. Keisarillisen höyrytekniikan korkeakoulun professori Aeriksen viisitoistavuotiaat tiedekadetit, Orca ja Vapor, päättävät noutaa rakkaan oppi-isänsä takaisin zombeja ja vihollisotilaita kuhisevasta Lyijykaupungista.

Nordic Horror on kauhua, jossa pimeys ja kylmyys, mysteerit, murhat ja mytologia kietoutuvat yhteen painajaisten kudelmiksi. Kahuromaanisarjan jokainen itsenäinen osa on syväasukellus pelon synkimpiin syövereihin.

9 789520 439576

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-3957-6